

Posudek na bakalářskou práci oboru Česko-německá studia

Tereza Janatková, *Erste Generation der RAF in gewählten Medien* (Bachelorarbeit), Česko-německá studia 2012, 56 s.

Práce má v souladu s pokyny pro vypracování bakalářských prací oboru Česko-německá studia dvě části: první část se zabývá „první generací“ západoněmecké teroristické organizace Frakce rudé armády a druhá část zkoumá mediální reflexi tohoto tématu na stránkách českých deníků Rudé právo a Práce.

Podle mého názoru si autorka vytkla příliš široký cíl („[...] die Tätigkeit der ersten Generation der RAF und derer Ideologie darzulegen“, s. 11), jehož naplnění navíc rozměňují zbytečně dlouhé historické prology (s. 15–20, s. 37–41). Přitom o „ideologii“ RAF se z práce příliš nedozvíme, protože práce přináší spíš skicovitý popis historických událostí. Dále nevidím výzkumnou otázku, na kterou by autorka hledala odpověď, a tak práci chybí určitá myšlenková strukturovanost, která by měla být výsledkem autorčiny činnosti. S tím souvisí i třetí problém, kterým je slabá argumentační síla, chybějící pregnanost ve formulacích a nepropracovanost některých myšlenek.

Rozbor použité literatury je trochu povrchní a neprokazuje, že by autorka provedla dostatečnou heuristickou analýzu a získané prameny kriticky zhodnotila. Například charakteristiku knihy Stefana Austa „Baader Mainhof Komplex“ chápu jako málo diferenciovanou a nezohledňující její dosavadní kritiku („Man darf darin aber nicht die Einstellung des Autors erwarten, sondern es handelt sich hierbei um eine genau ausgearbeitete Arbeit, die auf Fakten und Dokumenten beruht.“, s. 14).

Při rozboru tisku je zbytečné uvádět exkurs, navíc dost zmatený, do dějin českých médií po roce 1945 (s. 37–41). Stačilo by uvést bezprostřední podmínky pro práci médií v 70. letech, kterými se autorka ovšem zabývá jen okrajově. Zdůvodnění tohoto exkursu tím, že autorka chce ukázat, „wie wir (nicht nur) die Meinungsfreiheit verloren“ (s. 37), poukazuje na samoúčelnost tohoto exkursu.

Některé formulace jsou mi nesrozumitelné a prosil bych autorku, aby je vysvětlila. „Diese Gesetze wurden in der Verfassung verankert, und so konnten verschiedene Bekanntmachungen der Ministerien entstehen, dank denen z.B. ‚neveřejný orgán státního dohledu‘ (...) entstand.“ (s. 38) Autorka sice zmiňuje dva zákony, ale neuvádí jejich číslo, čímž je činí těžko identifikovatelné. A pak, ať už jde o jakékoliv zákony, nechápu, co se myslí tím, že byly „in Verfassung verankert“, a pokud snad byly, proč to autorka považuje za tak důležité, aby to zmínila. Potom nechápu souvislost mezi oněmi zákony, vyhláškami ministerstev a vznikem „neveřejného orgánu státního dohledu“, čímž se myslí Hlavní správa tiskového dohledu. Dále nerozumím tomu, proč autorka cituje zrovna konferenční příspěvek

Milana Šmída (navíc citace je chybná, chybí v ní jedno slovo), když sám Milan Šmíd v úvodu svého příspěvku upozorňuje, že není „ani historik, ani literární vědec, ale pouhý žurnalista-pamětník“, pročez měla autorka při rozboru literatury tento druh v podstatě memoárového pramene vyloučit a orientovat se na odbornou literaturu, které je v otázce cenzury v komunistickém Československu velké množství. Tato jedna citovaná věta podle mě poukazuje na nepochopení základních souvislostí dějin komunistického Československa a jeho médií, na formulační ledabylost a argumentační nedostatečnost.

Malou analytickou hloubku a nedostatek základních znalostí vidím i v charakterizaci sledovaných deníků. Deník „Práce“ podle autorky „die Arbeiterschicht vertrat und der keine Angst hatte, die Grenze des in jener Zeit Erlaubten zu verschieben“ (s. 40). „Rudé právo“ pak bylo podle autorky „orgán Československé strany sociálně demokratické“ (např. s. 43). Bude úkolem komise pro státní bakalářské zkoušky, aby posoudila, zda tyto příklady jsou jen nahodilým omylem nebo jde o vrcholek ledovce hlubších neznalostí. Vedle toho analýza obrazu RAF na stránkách těchto deníků je provedena dost ledabyly, dokonce bych řekl, že se nejedná o analýzu, ale o poukázání na několik článků.

Tato práce se pro výše uvedené i další nedostatky pohybuje spíše u dolní hranice přijatelného, a proto navrhuji hodnocení **dobře**.

PhDr. Václav Šmidrkal

Praha 11. června 2012